

РЕШЕНИЕ

№ 1258

гр. София, 23.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 79 СЪСТАВ, в публично заседание на седми декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Цв. М.

при участието на секретаря Т. Ц.

като разгледа докладваното от Цв. М. Гражданско дело № 20231110134737 по описа за 2023 година

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ за заплащане на сумата от 8 255,54 лв., представляваща незаплатено застрахователно обезщетение за причинени имуществени вреди по собствения на ищеца т. а. „Форд Рейнджър“, с рег. №, вследствие на ПТП от 19.03.2023 г., настъпило в, по вина на застрахования при ответника по застраховка „Гражданска отговорност“ водач на т. а. „Форд Транзит“, с рег. № ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 22.06.2023 г. до окончателното плащане (след допуснато в о. с. з. на 07.12.2023 г. изменение на иска чрез увеличаване на размера му).

Ищецът „....“ твърди, че на 19.03.2023 г., около 12:10 часа, в, е настъпило ПТП с участието на собствения му т. а. „Форд Рейнджър“, с рег. №, за което е съставен двустранен констативен протокол за ПТП от същата дата. Поддържа, че същото е предизвикано по вина на водача на т. а. „Форд Транзит“, с рег. № – В. К., застрахован по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ при ответника, поради което същият отговаря за причинените от застрахования водач вреди по собственото на ищеца МПС. Допълва, че е уведомил ответния застраховател за настъпване на процесното ПТП, при който е образувана щета № 0801-001797/2023-1, в рамките на която са съставени 2 броя описи съответно от 21.03.2023 г. и от 25.03.2023 г., но с писмо с изх. № 1985/13.04.2023 г. той е отказал изплащане на застрахователно обезщетение. Поддържа, че стойността на ремонта се равнява на сумата от 11 500 лв., определена след справка в сервизи, а според експертна оценка към момента на настъпване на процесното ПТП – 19.03.2023 г. същата се равнява на 32 800 лв. Обобщава, че претендира сумата от 8 255,54 лв. Претендира и разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът е подал отговор на исковата молба, с който оспорва иска. Не оспорва качеството си на застраховател по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ по отношение на т. а. „Форд Транзит“, с рег. № но оспорва вината на водача на същия. Сочи, че по собствения на ищеца автомобил липсват щети, които да са свързани със съприкосновение с движещо се в противоположна посока МПС, като всички вреди по него са в предната и в дясната му задна част, поради което вероятна причина за настъпването им е самокатастрофиране поради движение с несъобразена

скорост. Навежда довод за съпричиняване от страна на водача на собствения на ищеца автомобил, тъй като се е движил с превишена и несъобразена с пътните условия скорост, която не му е позволила да контролира превозното средство. Оспорва причинната връзка между процесното ПТП и вредите, чието обезщетяване се претендира. Оспорва необходимостта от ремонтиране на автомобила единствено с нови и оригинални части, считайки, че от значение се явява стойността на ремонта по средни пазарни цени. Оспорва водачът на т. а. „Форд Рейнджър“, с рег. № – М. Д. да е бил правоспособен към момента на настъпване на процесното ПТП, тъй като описаното свидетелство в протокола за ПТП не е валидно, с което ищецът е проявил груба небрежност, тъй като е предоставил автомобила на неправопособен водач. С тези съображения отправя искане за отхвърляне на предявения иск. Претендира и разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

По иск с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ

Основателността на иска се обуславя от установяване от ищеца наличието на следните материални предпоставки (юридически факти): ответникът да е застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобил, като в срока на действие на договора, вследствие на противоправното и виновно поведение на водача на застрахования при него такъв да е настъпило застрахователно събитие, което е покрит риск, в причинна връзка с което са причинени вреди на собствения на ищеца автомобил, както и размера на вредите.

С определение от 31.08.2023 г. съдът е отделил за безспорни и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че на 19.03.2023 г., около 12:10 часа, в, е настъпило ПТП с участието на собствения на ищеца т. а. „Форд Рейнджър“, с рег. № и т. а. „Форд Транзит“, с рег. № както и, че по отношение на последния е била налице валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ при ответника -

Нещо повече, за установяването на същите свидетелстват и писмените доказателства по делото – двустранен констативен протокол за ПТП от 19.03.2023 г., материалите по щета № 0801-001797/2023-01, образувана във връзка с процесното ПТП, застрахователна полица № BG/30/123000367593/30.01.2023 г., извадка от публичния регистър на Гаранционния фонд и др.

В случая, въз основа на двустранния констативен протокол за ПТП от 19.03.2023 г., уведомлението за щета при, както и заключението на вещото лице по съдебно-автотехническата експертиза съдът приема, че процесното ПТП е настъпило по следния механизъм: на 19.03.2023 г., при движение по ул. ... с посока от с. към ж. п. гара „.....“, водачът на т. а. „Форд Транзит“, с рег. № навлиза в лентата за насрещно движение и реализира ПТП с насрещно движещия се по нея т. а. „Форд Рейнджър“, с рег. №, като с цел избягване на челен удар водачът на последния предприема маневра за отклонение надясно, вследствие на което настъпва удар в крайпътен камък от дясно на пътното платно в посоката му на движение. Действително, двустранният констативен протокол за ПТП няма характер на официален документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 ГПК, поради което не се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила относно отразения в него механизъм. Той се съставя от водачите на МПС и съдържа съгласувани изявления за знание за настъпили факти и обстоятелства, като тяхното съответствие с действителното фактическо положение подлежи на доказване на общо основание. Ето защо, съдът анализира удостоверените в протокола за ПТП обстоятелства относно механизма на настъпване на произшествието във връзка с останалите доказателства по делото – уведомлението за щета при и заключението по съдебно-автотехническата експертиза. Най-напред, пред застрахователя – ответник водачът на т. а. „Форд Рейнджър“, с рег. № – М. Д. е заявил, че по време на движение по ул. „Въстание“ в с., насрещно движещият

се т. а. „Форд Транзит“ е навлязъл в платното му за движение и го е ударил, като за да избегне челен удар, е завил надясно, където се е ударил в крайпътен камък. Действително, само по себе си така обсъденото уведомление за щета, адресирано до застрахователя – ответник, не се ползва с доказателствена стойност, доколкото в писмен вид възпроизвежда показанията на един от водачите, участвали в процесното ПТП, но прави впечатление, че отразените в него фактически обстоятелства около настъпването на същото установяват поведението на водача на т. а. „Форд Транзит“, с рег. № – В. К. именно по начина, отразен и в схемата към двустранния констативен протокол за ПТП от 19.03.2023 г., съставен и подписан от двамата водачи, с което те са потвърдили удостоверените в него обстоятелства. Нещо повече, именно при така посочения механизъм е изготвено и заключението на вещото лице по съдебно-автотехническата експертиза, което също е достигнало до идентичен извод относно конкретните обстоятелства, при които се е осъществило процесното ПТП. Запознавайки се с материалите по щетата, вида, характера и местоположението на уврежданията по всяко едно от двете МПС-та, участвали в процесното ПТП, експертът също е достигнал до категоричен извод, че то е настъпило именно по начина, отразен в схемата към протокола за ПТП и уведомлението за щета, адресирано до застрахователя – ответник, а именно: при навлизане в лентата за насрещно движение от страна на водача на т. а. „Форд Транзит“, с рег. № в която се е движил собственият на ищеца т. а. „Форд Рейнджър“, с рег. №, вследствие на което е настъпило съприкосновение между тях в зоната на предните им леви калници. Прави впечатление, че вещото лице е възприело за осъществило се и описаното в тези писмени доказателства последващо поведение на водача М. Д., свързано предприемане от негова страна на маневра за отклонение вдясно, където се е ударил в крайпътен камък от дясно на пътното платно по посоката му на движение, вследствие на което са настъпили уврежданията в предната дясна част на управлявания от него автомобил. Следователно, налице са няколко групи доказателствени източника, въз основа на които може да се направи идентичен извод относно конкретните обстоятелства, при които се е осъществило процесното ПТП от 19.03.2023 г., като с оглед установения по делото механизъм на същото, а именно: при навлизане в насрещната пътна лента от страна на единия от двамата водачи, ирелевантно се явява обстоятелството къде точно на ул. ... в с. е станало това, още повече, че организацията на движение на същата, отразена в схемата към протокола за ПТП и проекта на Столична община, потвърждават възможността за настъпването му при така посочения механизъм. Следователно, при съвкупна преценка на събраните по делото писмени доказателства, както и заключението на вещото лице по съдебно-автотехническата експертиза съдът намира за доказано, че процесното ПТП е настъпило по твърдения от ищеца механизъм, като вина за същото /доколкото не се установяват изключващи обстоятелства/ носи водачът на застрахования при ответника по застраховка „Гражданска отговорност“ т. а. „Форд Транзит“, с рег. № който не е осъществил непрекъснат контрол върху управляваното от него МПС и е навлязъл в лентата за насрещно движение, като по този начин е реализирал пътно-транспортно произшествие с намиращия се там друг автомобил, вследствие на което му е нанесъл материални вреди. Нещо повече, констатацията на вещото лице по съдебно-автотехническата експертиза също е била, че техническа причина за настъпване на процесното ПТП е именно поведението на водача В. К., който е навлязъл в лентата за насрещно движение, вследствие на което е настъпило съприкосновение с насрещно движещия се друг автомобил. В случая, установеното поведение на водача на т. а. „Форд Транзит“, с рег. № несъмнено покрива нарушение на правилата за движение по чл. 20, ал. 1 ЗДвП, тъй като не е контролирал непрекъснато превозното средство, което управлява, с което е допуснал навлизането му в насрещната лента за движение. Съдът намира, че не се установява с поведението си водачът на собствения на ищеца автомобил – М. Д. също да е допринесъл за настъпване на процесното ПТП, тъй като не са ангажирани никакви доказателства в подкрепа на твърдението на

ответника, че той е самокатастрофирал поради движение с несъобразена скорост. В случая, по делото няма данни същият да се е движил с несъобразена с условията на пътя скорост, или с установената в чл. 21, ал. 1 ЗДвП такава в рамките на населено място – от 50 км. ч., а още по-малко да е имал възможност да предотврати съприкосновението между двата автомобила чрез аварийно задействане на спирачната уредба. Точно обратното, вещото лице по съдебно-автотехническата експертиза е достигнало до категоричен извод, че такава възможност е съществувала за водача на застрахования при ответника т. а. „Форд Транзит“, с рег. № - В. К. в случай, че е запазил движението си в собствената пътна лента на ул. ..., без да навлиза в лентата за насрещно движение, което обаче той не е сторил. В допълнение следва да се отбележи, че от страна на ответника не са ангажирани доказателства дали към момента на възприемане на другия автомобил водачът М. Д. се е намирал в опасната си зона за спиране, за да се приеме, че същият е допуснал твърдяното от него нарушение на чл. 20, ал. 2 ЗДвП.

Съобразно установената практика по доказателствената тежест на възражението за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалото лице /Решение № 27 от 15.04.2015 г. по т. д. № 457/2014 г на ВКС, II ТО; Решение № 205 от 30.03.2015 г. по т. д. № 2976/2013 г. на ВКС, II ТО и др./ съдът намира, че ответникът не е опровергал така приетия за установен по-горе механизъм на настъпване на процесното ПТП от 19.03.2023 г., а той изключва участието на поведението на водача на т. а. „Форд Рейнджър“, с рег. № в причиняването на удара.

Предвид изложеното и при съвкупна преценка на обсъдените по-горе писмени доказателства, както и заключението на вещото лице по съдебно-автотехническата експертиза съдът приема, че процесното ПТП е настъпило по описания по-горе начин, като същото се дължи изключително и само на виновното и противоправно поведение на водача на застрахования при ответника автомобил. Вината се предполага – арг. чл. 45, ал. 2 ЗЗД, като тази презумпция не бе опровергана в настоящото производство чрез обратно доказване от ответника.

Действително, по делото се установява, че част от вредите в предната дясна част на собствения на ищеца автомобил не са вследствие на непосредственото съприкосновение между него и другия автомобил в лявата им част, но доколкото първопричина за предприетата от страна на водача М. Д. маневра за отклонение надясно и последвалия вследствие на нея удар в крайпътен камък отдясно на пътното платно в посоката му на движение представлява именно поведението на водача на т. а. „Форд Транзит“, с рег. № то следва да се приеме, че причинната връзка между него и настъпилите вреди не е прекъсната, поради което е налице. Това е така, тъй като в случай, че не беше допуснал нарушение на чл. 20, ал. 1 ЗДвП, навлизайки в лентата за движение на насрещно движещия се друг автомобил, водачът В. К. не би създал предпоставки за настъпване на съприкосновение с движещия се срещу нея т. а. „Форд Рейнджър“, с рег. №, в който случай няма основание да се счита, че водачът на последния би предприел отклонение от траекторията си на движение вдясно, както е сторил той в настоящия случай. Изрично вещото лице по съдебно-автотехническата експертиза заявява, че всички щети, отразени в описа на застрахователя – ответник, включително и тези в предната дясна част на автомобила, се намират в причинна връзка с настъпване на процесното ПТП от 19.03.2023 г., тъй като могат на настъпят при възприетия от него механизъм на реализирането му. Нещо повече, ответникът не твърди, а и не доказва отразените в описа му вреди да са настъпили при различни обстоятелства и по различно време, а не при реализиране именно на процесното ПТП от 19.03.2023 г., а освен това и не ангажира такива доказателства.

На следващо място изложените от него оспорвания за проявена от страна на водача на т. а. „Форд Рейнджър“, с рег. № груба небрежност, изразяваща се в управлението му без наличието на валидно свидетелство за правоспособност, съдът намира, че също са

неоснователни. Това е така, тъй като изрично в протокола за ПТП двамата участници са удостоверили, че свидетелството за управление на М. Д. е било с период на валидност до 18.10.2027 г., въз основа на което може да се направи извод, че към момента на настъпване на процесното ПТП - 19.03.2023 г. той е бил правоспособен водач на МПС. Също така, изцяло неотнормирани се явяват и поддържаните от ответника твърдения за липса на правно основание за предоставяне ползването на автомобила, тъй като възникването в полза на увредения на правото на застрахователно обезщетение срещу застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ на делинквентна е обусловено от факта на увреждане на собственото му имущество - МПС, вследствие на виновното и противоправно поведение на водача на застрахованото при него такова, без да е необходимо да се изследва въпросът относно правното основание за предоставянето му за управление. В допълнение следва да се отбележи, че мотивирайки отказа си да изплати застрахователно обезщетение в полза на ищеца, в свое писмо с изх. № 1985/13.04.2023 г. ответният застраховател не е навел оспорване, че водачът на увредения автомобил не е бил правоспособен, или че е липсвало правно основание да го управлява към момента на настъпване на процесното ПТП.

Ето защо, доколкото собственик на увредения т. а. „Форд Рейнджър“, с рег. № е именно ищцовото дружество – „.....“, видно от представеното разрешение за временно движение от 01.03.2023 г., то се явява увредено лице, поради което е легитимиран носител на вземането за заплащане на застрахователно обезщетение за причинените на собствения му автомобил вреди, вследствие виновното и противоправно поведение на водача на застрахования при ответника по застраховка „Гражданска отговорност“ такъв.

Следователно, налице са предпоставките за ангажиране на отговорността на за заплащане на претендираното застрахователно обезщетение. Що се отнася до неговия размер, съдът съобразява съдебната практика, постановена от ВКС при действието на отменения КЗ, но актуална и при действащия такъв, съгласно която при съдебно предявена претенция съдът следва да определи застрахователното обезщетение по действителната стойност на вредата към момента на настъпване на застрахователното събитие съгласно чл. 208, ал. 3 КЗ (отм.), като ползва заключение на вещо лице, без да е обвързан при кредитирането му да проверява дали не се надвишават минималните размери по Методиката (в този смисъл са Решение № 165 от 24.10.2013 г. по т. д. № 469/2012 г. на ВКС, II ТО; Решение № 52 от 08.07.2010 г. по т. д. № 652/2009г. на ВКС, I ТО; Решение № 109 от 14.11.2011 г. по т. д. № 870/2010 г. на ВКС, I ТО; Решение № 52 от 08.07.2010 г. по т. д. № 652/2009 г. на ВКС, I ТО). Обезщетението се присъжда по средни пазарни цени, а не по пазарни цени, въпреки доказателствата за такива. За размера на средните пазарни цени съдът отново възприема неоспорената от страните съдебно-автотехническа експертиза, съгласно която необходимата стойност за възстановяване на вредите по т. а. „Форд Рейнджър“, с рег. №, изчислена на база на средни пазарни цени към датата на ПТП – 19.03.2023 г., възлиза на 8 255,54 лв. Изчислената именно по този начин стойност съдът преценява като обективен критерий за действително причинените вреди, тъй като тя е определена след проучване в цялост на пазара на съответните части, боя, материали и труд, на които оперират официален сервиз за съответната марка лек автомобил и алтернативни доставчици, респ. определянето на средните пазарни цени предполага съобразяване на цените на двата вида икономически субекти. В тази връзка следва да се посочи, че сумата, изчислена на база средни пазарни цени от алтернативни доставчици, не онагледява средните пазарни цени към датата на процесното ПТП, тъй като тя е изчислена на база средни цени, но само от алтернативни доставчици, т. е. съобразени са цените само от ограничен сегмент от пазара на части, боя, материали и труд. При изчисляване размера на обезщетението не следва да се прилага коефициент за овехтяване, тъй като последният е инкорпориран в самата застрахователна стойност. Ето защо, при липсата на данни за тотална щета, съдът приема, че размерът на дълга възлиза на сумата от 8 255,54 лв., която представлява стойността на ремонта, необходим за възстановяване на увредения автомобил, собственост

на ищеца, като ирелевантно за възникване на правото на застрахователно обезщетение се явява представянето от ищеца на доказателства за заплащане на стойността на ремонта. Ответникът е останал задължен за тази сума, на колкото се равнява и предявеният от него иск, с оглед допуснатото от съда изменение чрез увеличаване на размера му, поради което той е основателен и следва да се уважи изцяло.

Посочената сума следва да се присъди ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 22.06.2023 г. до окончателното плащане.

По отговорността за разноските:

При този изход на спора – цялостна основателност на предявения иск, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищеца следва да се присъдят сторените по делото разноски в общ размер на 2 056 лв., от които: 331 лв. – платена държавна такса, 225 лв. – депозит за САТЕ и 1 500 лв. – адвокатско възнаграждение, чието реално заплащане съдът прие за доказано с оглед представения договор за правна защита и съдействие от 19.06.2023 г. (л. 6 от делото), в който е отбелязано, че същото е заплатено в брой, поради което има характер на разписка. Релевираното възражение за негова прекомерност съдът счете за частично основателно, поради което намали същото до размера от 1 500 лв., като съобрази броя на предявените искове, обема на събрания доказателствен материал, продължителността на делото, приключило в рамките на едно открито съдебно заседание, без събиране на първоначално допуснатите свидетелски показания, както и, че претендираният размер от 1 800 лв. значително надвишава минималния такъв, определен по реда на чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (в редакцията към момента на сключване на договора за правна защита и съдействие). С оглед изхода на спора, в полза на ответника не следва да се присъждат разноски с настоящия съдебен акт.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА, ЕИК, със седалище и адрес на управление: да заплати на, ЕИК, със седалище и адрес на управление:, на основание чл. 432, ал. 1 КЗ, сумата от **8 255,54 лв.**, представляваща незаплатено застрахователно обезщетение за причинени имуществени вреди по собствения на ищеца л. а. „Форд Рейнджър“, с рег. №, вследствие на ПТП от 19.03.2023 г., настъпило в, по вина на застрахования при ответника по застраховка „Гражданска отговорност“ водач на л. а. „Форд Транзит“, с рег. № ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 22.06.2023 г. до окончателното плащане.

ОСЪЖДА, ЕИК, със седалище и адрес на управление: да заплати на, ЕИК, със седалище и адрес на управление:, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **2 056 лв.**, представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____